

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Íde intézendők az előfizetések, legzélszerűben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
Negyedévre **3 korona.**

REGÉNY.
(7. folytatás.)

Mikor a lelkek szövetkeznek...

Írta: Lauka Gusztáv.

HOGY minő hatással volt e rövid társalgás mindkettőjükre nézve, azt nehéz volna megmondani, annival inkább, mert Teréz is azok közé tartozott, akik jövőjükre nézve nem szerettek könnyedén és véglegesen határozni.

Róbert még a kastélyban maradt vacsorára és bizonyosan kellemetesebb hatást gyakorolt reá az erdei szalonkánál és amit feltaláltak és a muskotályszőlőnél, amelyet az inyenczek sokszor még ennél is többre becsülnek; az az eddiginél sokkal szivesebb és melegebb fogadtatás, amelyben a báró és báróné részvételével. Ennek pedig oka alkalmasint az lehetett, hogy a bárói családra nézve a gróf Zselistyeivel való házasság talán semmivel sem mutatkozott hátrányosabbnak, mint annak az ígéretnek beváltása, hogy leányukat gróf Páczafalusy Alfonz kíséri az oltár elé.

Akit az egész dolog legkomolyabban kellett volna hogy érintse, talán éppen Alfonz volt az, aki legkevesebbet gondolt azon nemsokára bekövetkezendő határidőre, mikor ígéretét kénytelen lesz betartani és Terézt az oltár elé kísérni.

Miután a gazdasági betakarításoknak fontosabb részei már megtörténtek, Alfonz ismét kedélyesen folytatta régi szokásait a lelkészszel és a jegyzővel, akik többnyire nála vacsoráltak, rendesen az éjfélt közeledteig vidám és kedélyes társalgásközben elkártyáztak.

Mert Nády Juliskát, a bíró leányát, már régebbi idő óta nem látta, vendégeinek távoztakor oly nyugodtan adta át magát az alvásnak, mintha ő élne a világon a leg gondtalanabb életet.

Különös, hogy gróf Zselistyei Róbert ezen időközben gyakrabban látogatott el a bárókhoz, Alfonznál.

Csaknem biztosra vehetnők, hogy fiának házassága legtöbb és legterheesebb gondot az öreg grófnak okozta, aki most már nem a hátralevő néhány hetet, hanem a napokat is számlálta s egy vasárnapon azon erős határozattal látogatott el a báróhoz, hogy most már a hozományra nézve is az egész ügyet tisztáznia fogják.

A báró, habár a legkisebb ellenvetés nélkül egyezett is bele az elkerülhetetlenül szükséges rendezkedésbe, de

HARMATH LUJZA.

sokkal gondtalanabban várta a közel jövőt, mint öreg barátja.

Miután a hozományra nézve egyes intézkedések megváltoztatásával belenyugodtak, a gróf fiának és a báró leányának elhelyezésével hozakodott elő.

— Kedves barátom, nem tudom, megnyeri-e tetzsésedet ajánlatom, de én azt szeretném, ha fiam és leányod ősi kastélyomat foglalnák el, én pedig Homoródra költöznék, ahol elég szórakozást találnék a gazdagságban való olykori kirándulásban, annak vezetését illetőleg tökéletesen megnyugodva, miután régi, hű szolgálkat, az udvarbirót, olyan lelkiismeretes és becsületes kezelőtisztnek ismerem, aki mindent el fog követni, hogy évi jövedelmünket ne csak kevesbitse, hanem mindinkább emelje.

— Nekem legkisebb ellenvetésem sincs elhatározásod ellen, miután tartózkodási helyem csaknem olyan közel esvén kastélyodhoz, mint a te jövendőbeli tartózkodási helyedhez, vömet bármikor akarom és szükségét látom, valamint téged is, nőmmel együtt könnyen meglátogathatunk és jó tanácsot adhatunk s kérhetünk egymástól anélkül, hogy a jó egyetértés köztünk megzavartathatnék. Nekem is van azonban egy kérésem hozzád, amiről biztos vagyok, nem fogod megtagadni.

— Nagyon furcsa kérdésnek kellene annak lenni, amit én tőled megtagadhatnék, — jegyzé meg a gróf mosolyogva.

— Te legjobban tudhatod, hogy vannak családi intézkedések, melyek különösen a leányokra nézve elkerülhetleneknek mutatkoznak, már azért is, mert a leányokat nem szeretnők úgy magunktól eltávolítani, hogy azok keblükben legesekélyebb fájdalmat is vihesenek magukkal.

— Fogadni mernék, hogy eltalálom mi az, amit tőlem kérni akarsz. Megmondjam?

— Mondd meg! Ha megmondod, annál jobban fog esni szivemnek, mert akkor csaknem bizonyos leszek benne, hogy azt te is helyeselni fogod.

— Alig van uri család, akik leányaik mellé valami jó, kiismert és kipróbált dajkáló nőt, szobaleányt vagy szakácsnét, a két elsőt egyenesen oldala mellett, a harmadikat, ha nem is közvetlen közelében, de vele némi összeköttetésben ne tartanának s akik közül egyiket vagy másikat az új családba távoztakor szívesen az ő gondoskodása alá ne helyeznék. Annyival örömebb, mert annak nem csak szokásait, a család iránti érzelmeit erősebb oldalait, gyengéit, bánatát és örömét is jobban kiismerhette.

— Igazad van, a fogadást megnyerted volna. Én azonban e tekintetben a lehető legtöbbet kérem tőled, mit szinte bizonyos vagyok benne, hogy te azt nem fogod megtagadni. Még mielőtt a fiad és leányom egybekelése remélhető lett volna, leányom már előre is megkért bennünket, hogy azon esetben, ha férjhezmegy, igérjük meg, miszerint nem fogjuk tőle megtagadni, hogy ne csak egykori kedves dajkáját, nálunk öt év óta szolgáló

szobaleányát, hanem már húsz év óta konyhánkban működő szakácsnénkat is magával vihesse.

— Leányodnak e kérelmét nemcsak szívesen elfogadom, hanem nagyon is természetesnek találom, mert leányom is, mikor férjhezadtam, régi szakácsnénkat visszahagyta is, de egykori dajkáját és kifogástalanul ügyes és megbízható szobaleányát is magával vitte.

(Folytatása következik.)

Fonák világ.

*Ezen a kerek, nagy világon
Manap minden olyan fonák,
Apró emberkéék csinálgatnak
Óriási zenebonát.
És az, aki erős, kiváló,
Nem boldogulhat e világon.
Első sorba az nem jöhet,
Azt félretolja a tömeg.*

*Kavicsosal játszanak a titánok,
Bár izmuk nagyranő, feszül,
Mert a sziklákon a nyavalygó
Liliputik tömegje ül.
És sok lúd farkast győz, hiába',
S elbukik e fonák világba',
Ki harczra mozdul ellenök,
Mert e had nem harczol, de köp.*

*Ki jól tudna tán borotválni,
Az nem szőrt metsz, hanem rezet,
Ki mint kőműves jól meszelne,
Az műképeket festeget,
S kinek az édes dal van adva,
Az egész bátran éhen halna,
Ha élte alkonya felé
A napszám meg nem mentené.*

*El-elnézem e furcsaságot,
Amint körültem forr, zajog,
S megül egy-egy gondolat, hogy
Talán csak álomban vagyok?
Miért e bolond össze-vissza?
Miért nem megy mindenki vissza
Mesterségéhez csendesen?
De így van — látom — ébren.*

*Mit is beszélek? Hiszen én is
Éppen olyan visszás vagyok,
Csupán fonákság ez a tettem,
Hogy ilyenekről lantolok.
Nekem hallgatni kéne szépen,
Nem így a pusztába beszélnem,
És hallgatásomért talán
Ennék nagyurak asztalán.*

Szabó Endre.

TATJÁNA TESTVÉRE.

Irta: PEKÁR GYULA.

(Folytatás.)

Roszul kezdődött rá nézve ez az esztendő. Szokás szerint vigan ment neki a farsangnak, de kalandjaiban balszerencse kezdte üldözni. Az újabb asszonyi nemzedék nem nézett rá olyan feltétlen imáddal, mint azok, akik még hat év előtről ösmerték őt s akik felett donjuáni hírének szuggeszciójával uralkodott. Ezek mostan a világba kilépő leányok és asszonyok nem ösmerték őt s nem annak látták, aki azelőtt vala, hanem annak a kopaszodó, kiélt gavallérnak, aki most volt Nem néztek a nők többet úgy reá, mint azelőtt. Pláne némelyik fiatal leány egész elesodálkozott, mikor ez az inkább bácsiszámba menő, hiú uracs kopasz fejjel és hódító arczczal ült le melléjük udvarolni. Hallá egyszer a bálon a háta mögött: „az a vénecke legény” Dühbe jött és sértett hiúságában csak annál elkeseredettebben kezdett el udvarolni jobbra, balra. És tudja az isten, mentől jobban akart hódítani, annál kevésbé sikerült az neki. A leányok huzódottak tőle, az asszonyok csodálkozva néztek reá, egy fess, jukker asszony meg pláne a szemébe kaczagott, amikor magukra maradv a szalonban, egyszer szenvedélyesen ragadta meg a kezét. „Hagyja édes barátom”, — nevetett a menyecske, — „öregék vagyunk már mi ahhoz” Nehéz percei voltak ennek az utolsó farsangnak a báli éjszakái. Gyakran be se várta már a bál végét, hanem behuzódott a buffet sarkába s a borban keresett vigasztalást. Adomázó öreg urakkal itta le magát.

Roszul ment a dolog. Szőrmentében beszélt az ügyről kaszinói pajtásaival. Azok már mind házás emberek voltak, rendes mederben éltek, ki a felesége birtokán gazdálkodott, ki képviselő volt . . . Csak ő nem csinált mindedig semmit. Áprilisban feltette magában, hogy miután donjuáni életpályáján immár esődöt mondott, szóval „fertig” volt, — itt az ideje: megházasodik. Sorra járta a nyár folyamán a divatos fürdőket. Istenem, de másként is volt azelőtt minden! Hány leányt utasított volt vissza az elmúlt évek folyamán: leányokat, akik, amint ő negédesen szokta volt mondogatni „megkérték őt!” Bezzeg most csodálatos kétség és bizonytalanság fogta el.

Nem bízott többé magában; félt a kosártól. Félt, hogy az megadja neki. — neki, a híres nőhódítónak, a kegyelemdőfést. Juliusban egy divatos fürdőhelyen elkezdett egy fess leánynak udvarolni. Nem volt szerelmes belé, tulságosan el volt azzal a gondolattal foglalta, hogy bebizonyítsa magának, miszerint még mindig megvan a régi hatalma a nők felett. Jól mentek a dolgok. Végre tegnap kirukkolt. És — a leány kinevette Kosarat, szégyenletes kosarat kapott. Haragjában, megdöbbenésében azonnal vasutra ült és hazautazott Pestre. Így került ő szeptemberben a fővárosba és azon a bús délutánon négyszemközt magára maradván a Magánnyal, így tört ki rajta lelkének az a fájdalmas krízise.

II.

Nem bírt többet magával: nőttön növe kétségbeesésével csordúltig telt a pohár. Hisz megalázkodott, a sárban fetrengett önmaga, lelkiismerete előtt, de hát mindez nem segített rajta. Micsoda ébredés a fiatalság, az elmúlt ifjuság mámorából! Borzalommal gondolta el, hogy az a fiatalság mindörökre tovasuhant mellette

s ő most itt áll legyőzötten, tehetetlenül, egyedül, — szerelem — szeretet nélkül . . . Kije maradt meg ifjusága nagy hajótöréséből? Senki . . . Hol az a sok asszony, akik annyira szerették őt? Eltűntek, mint a tavalyi hó Ugy érezte; diadalmas hajója megtörése ott van a háborgó oceán közepén tanácstalanul és ninesen, aki segítsen rajta. Most, hogy mély keserűségében hiúsága végleg le van tiporva benne, életében először érezte a szükségét annak, hogy valakit szeressen, — igazán, hiven, odaadóan Belátta: mind ez az élet idáig hiú káprázat volt s az embernek, ha egy kutyát is, de kell valakit szeretnie ezen a földön. Régesréggi gyermekkori emlékek támadtak fel benne abból az időből, amikor még jó volt, amikor még nem volt alkalma rosznak lenni.

Eszébe jutott az anyja Afféle tisztességes, báli káprázat és hiúság nélkül való egyszerű, jó családias érzések ébredtek fel szívében, csupa olyan dolgok, amelyeken, mint „nem elegáns és nem szalonias” érzeményeken, csak vállatvonva nevetett — idáig. És szinte majd elsírta magát ott a csöndes szobában a szeptemberi délután melankólikus félhomályában.

Aztán töprengve kezdett fel s alá járni a szobában. Ugy érzé, minden percz drága, — az istenért, csak legalább valamicskét, valami kis boldogságot, szerelmet vagy annak a reményét tudná megmenteni ifjusága hajótöréséből! Csak egy gondolatot vagy emléket talált volna! Mint a vízbefuló a szalmazsálhoz, kapaszkodott volna ő belé abba Keresőleg nézett körül a szobában. Undorodva fordult el attól a sok léha szerelmes emléktől, — az a sok szerető, akiknek csókjai beszennyezték ezt a lakást s akikről ő idáig azt hitte, hogy szerelmesen mosolyognak rá a fényképeikről: most látta csak, — hisz nem mosolyogtak, hanem kinevették őt Hallotta gúnyos kacagásukat. Keresett, keresett és csak nem talált semmit. Szomoruan ment át a másik szobába, dolgozószobájába.

Dolgozószoba! Bizony sohse irt, vagy dolgozott ő itt semmit sem. Pedig szépen be volt az rendezve. A nagy könyvtár hosszan enyészett el a nehéz függönyök félhomályában a fal mentén. Istenem, mikor nézett ő rá utóljára a könyveire?! Legalább öt esztendeje nem nyult hozzájuk. Kíváncsian nézegette végig a kötetek hátán az aranyos betűket. Csupa régi ösmérsők voltak, akikre azonban már alig emlékezett vissza. Pedig eleget olvasott ő hajdanában, régen, mikor még az egyetemre járt, mikor még nem léha, kártyás klubembernek, hanem igazi férfinak készült. Régesréggi, boldogabb emlékek jutottak eszébe

És ahogy így búsan nézegette volna a könyveit: két diszes aranyos kötet közt — mintegy sietősen, hanyagul odadugva — egy elsárgult papirosba pakolt könyvnek a hátát látta meg. Legalább — gondolá — könyvnek kell abban a csomagban lenni, ha már ide van dugva a könyvtárba. Ugyan miféle könyv lehet? Kíváncsian húzta ki. És önkéntelenül megremegett a hepakolt kis kötet a kezében, mikor meglátta, hogy egy egészen kifakult, leányosan kék szalaggal van az átkötve.

III.

Merengve nézett a kezében tartott csomagra hosszú perczekig. Ugyan mi lehet ez? Kíváncsi volt, de e bús pillanatában valami szelid, ártatlan gyönyörűséget talált abban, hogy megfékezze kíváncsiságát s találgatásokkal foglalkoztassa fáradt elméjét. Az a leányos kék szalag Talán odakölcsonözte volt ő valaki-

nek valamikor régen ezt a könyvet, talán az a valaki visszaküldte neki s — talán ő aztán fel se bontotta, csak úgy sietősen visszadugta a könyvtárba. De ugyan hát kinek köleszött volna ő könyveket? Hiába kotrászott fájós emlékei közt, nem emlékezett ő senkire... Változatos, élvezetről-élvezetre szálló, mámoros életében, hogy is tarthatott volna ő meg magának ilyen csekélységet? Az a leányos, szinevesztett, kék szalag... Nem volt lelke késsel elvágni; óvatosan bogyozta ki szerény kis másliját s maga sem tudta miért, de félénken, szinte valami különös megilletődéssel hámozta ki a kis kötetet az egészen elsárgult, elnyült papirosból.

pedig annak a szegény, ábrándos Tatjánának a levelét... De hát ugyan, kinek adhatta volna ő ezt kölesön? Régen lehetett az nagyon, hisz sárga a papiros egészen és szinevesztett, fakó már az a leányos, kék szalag. Csak tartotta a könyvet a kezében és lázasan keresett az emlékei közt.

(Vége következik.)

Tavaszi napsugár.

(Rajz a székely népeletről.)

Írta: **HARMATH LUJZA.**

—♦— A kis árvák. —♦—

Csodálkozva, szinte megdöbbenve nézett az aranyos kötésű könyvecskére. Hisz ez az ő régi Anyéginje! Pár évvel ezelőtt mennyiszere kereste volt és sehol se találta. Megnézte a hátát, ott állt az irás: Puskin Sándor: Anyégin Eugén... Persze, hogy az volt! Nagyon szerette ő ezt a romantikus szép költeményt, húsz és egynéhány éves korában, rajongott a benne levő költői leírásokért, a szelid Tatjánáért, az ábrándos Lenszkiért s mindenek felett azért az utóbb megtérő byroni hősért, magáért Anyéginért. Mint minden fiatal ember, azt találta, hasonlít hozzá... Be sokat olvasta régi báli éjszakák után, mikor a farsangot mámor s a tánc zenéje még álmatagon, szerelmesen zsongott a fülében! Könyv nélkül tudta egyes részleteit, főleg

Zsupsz!... Az a tojás, ami az eresz aljáról a Lidike fejére esett, nem volt nagyobb egy csipetnyi diónál s mégis akkora ijedelmet okozott, hogy megérte volna a templom tornyát. A manó vinné is el, amennyi galambtojás van a világon, ha nem tud vigyázni rá, akinek a jó szerenese adta! Már ki is látottilyent.

Lidike templomba készült, szép új sárga kendő van a fején, melyet vásárfiában kapott az apjától a mult vasárnapon s ime azok az ostoba galambok olyan megbocsáthatatlan munkát vittek véghez rajta, hogy még erősebbszívű emberlény is, mint Lidike, sírva fakadt volna amián.

Ejnye, ejnye! Most már ott lehet az új pap, a szép beköszöntő, a délutáni tánc, ha a szép új keszkenőnek ilyen szomorú sorsa esett.

Lidi előbb megijedt, majd haragosan nézett fel a háztetőre hol röpködve, zúgva-búgva folyt a létért való galambtusa, míg aztán eltört a cserép s a könnyek sűrű csöppekben futottak le kipirult arcán.

— Ides!...

Anyjához kiált (kihez is folyamodnék bánatában), s mégis mikor pár percz múlva az aggódó anyai hang kérdően szölogatja, ő alig veszi észre.

Az a hófehér galambpár ott az eresz alján édes esők közepett ünnepli az örök törvény nyilvánulásának tavaszi ünnepét s Lidike könnyein át mosolyogva, rajtuk felejtí tekintetét.

Csodálatos, hogy a fiatal szivben mily könnyen helyettesíti egyik benyomás a másikat.

Ime, Lidike csak most síratta a tönkrement szép keszkenőt s ime lelkébe valami kimagyarázhatatlan béke, édes megnyugvás száll és úgy érzi, mintha nem tudna megválni egykönnyen a képtől, mely oda vonzza tekintetét.

Egészen megrezdül, mikor a szomszédos sövény mellől megszólal egy ismerős hang:

— Hát nem jössz templomba, Lidike?

— Én bizony mennék, de...

— Tán bajod van?

— Az ám, még nagy! A galambok...

— A galambok!... Hát mi a manó bajod van a galambokkal?

— Jaj, meg se mondhatom, Sándor.

— No nézzetek oda! Tán kidőlt a világ a sarkából, vagy mi?

— Az nem, de az uj keszkenőm...

— Baja esett?

— Meghiszem, hogy az.

— Ne beszélj! A galambok?

— Azok bizony, meg a tojás.

— Ejnye! De a tánczba csak eljössz?

— Má' hogyne mennék!

Elhallgattak. A legény egyet lóditott panyókára vetett mándliján s a templom felé tartott, hol éppen harmadikat harangoztak. Lidike meg ott maradt az udvaron s olyan esodálatos érzés tolult lelkére, mintha a viruló tavasz minden ragyogó napsugara ott ütötte volna fel tanyáját...

A természetben is éppen tavasz kezdete volt. A nap ragyogó fénye átsugárzott a lombokon s a bomladozó rügyek mámorító lehelete szállongott a léghen. Minden virág, minden kis fűszál a nap mosolyát kereste. Dalolva szökdécselt a kis ökörszem a bokrok ágain, míg a kis piroshátú szentjánosbogarak a fák tövére ültek ki sütkérezni s a sárgarigó füttye megszólalt a nyárádparti füvek tetején.

Egyszer csak a főséges harmóniába beleszólt a tavasz kedves hirnöke, a kakukmadár s ez térítette magához Lidikét.

— Hány esztendeig élek?

Számlál, számlál s végét nem éri, már a jó anyónál is idősebb: még mind szól, mind ígér?...

S vidáman felnevet Lidike, hisz olyan édes élni, élni ezt a szép életet, mely tele van virággal, dallal és tavaszi napsugárral.

Már nem is haragszik a galambokra, úgy hiszi, hogy nem is haragudott rájuk erősen, csak úgy ni! Hiszen olyan kedvesek, olyan beszédesek... Igaz, hogy a templomozásnak vége, igaz, hogy a szép keszkenőt nem fujta meg a tavaszi szellő, de hát majd kárpótolja magát a délutáni tánczezel, ahol már nem szükséges a kendő, ellehet az ember anélkül is, ha csak szép simára van fésülve.

S alig várja a délutánt és Isten tudná megmondani, hányadikszor nézi meg magát a talérmagyságu tükörben, melyet ott rejteget a ládáiában.

Az édesanyja nem is állja meg szó nélkül, szinte mérgesen szól rá:

— Mi bajod van annyit azzal a ládával, mintha Dárius kincsét őriznéd benne, vagy mi?

— Nem a kincsét őrzöm, édes, hanem hát izé... no... tudja kigyelmed.

— Ugy, ugy, tudom, hogy a mostani leányok csak hiábavalóskodnak. Csak tavaly vettél Urvacsorát s már az eszed fut a legények után, egyéb sincs, csak a puczolódás, meg a legények.

Talán se szeri, se száma nem lett volna a felsorolt hiábavalóságoknak, ha a barátnök be nem kiáltanának:

— Lidike, hurrá, Peti!

Hát ki itéli el Lidit, hogy még köszönni is elfelejtett anyjának, úgy kikerült az ajtón. Istenem, hiszen dehallatszík a muzsikaszó a nyárádpartról, hol a malom előtt mulat az ifjuság.

Ott van apraja-nagyja s Peti a vármegyést huzza, buzza lelkesen s tánczolják még lelkesebben, ki-be körve kiáltva: Rajta lábam, járd ki most, nem parancsol senki most.

Kopog a magassarku csizma, libben a bászlis fersing, fehér ingváll, és kipirulnak az egészséges arcok.

Sándor Lidivel járja olyan délczezen, hogy megigyelhetné tőle akármelyik szalon-tánczos.

S a tavaszi napsugár ráveti éltető fényét a kipirult arcokra és belopózkodik a szívek mélyébe.

S el se hinnők, mekkora bánatot okoz e néhány szó:

— S tudod-e Lidike, hogy bevettek katonának?

— Ne mondja!...

Vége a jókedvnek, a csipkés zsebkendő mindegyre valami porszemet, vagy mit törül ki az elborult szeméből... s a dal is mintha szomorubbá válnék...

* * *

Üres lett a mező, hangtalan a fák lombja, melyet minden szellőlibbenés ritkábbá tesz s zörög a száraz avar a léptek alatt. Feeskemadár, gólyamadár jobb hazát keresett, a sárguló erdőből megjött a faluba a kis

Egy előfizetőnők arczepe.

czinke és zöldbegyü esiz. Itt az ősz, a katonaszállítás ideje.

Tegnap estétől fogva foly a búcsúzás a koetsmában s csak a fennvaló Isten tudná megmondani, hogy hány leány kukueskál be az ablakon szorongó szívvel, könnyes szemmel s hallgatja a nótát, mely csak úgy frissen termett:

Elvisznek már engemet katonának,
Rám van szüksége éppen a királynak.
Itthagynom én a falumat s anyámat,
Hej, csak magammal vihetném babámat!

A virradattal kikerül a muzsikaszó az utcára, a bíró siettetí a legényeket, messze a város, jó lesz elindulni, nagy baj kerülhet a késéstől.

Hallgatnak is azok most rája! Mindenik a maga mámoros feje után indul s így jutnak el a leveles

kapukhoz, hol a lányok kisirt szemmel váraoznának rájuk.

S minden egyes kapuban több vagy kevesebb eltéréssel ismétlődik a párbeszéd:

- Ugyebár, megvársz hűséggel?
- Meg. Isten engem úgy segítjen!
- Három esztendő nem a világ, hamar eltelik.

* * *

Hamar? . . . Ha szeretted valaha tisztán, hiven, érző szived egész odaadásával, akkor fel bírod fogni, hogy mily végtelen űr, mily óriás keserv és mily rettenetes lemondás van ez egyetlen szóban összpontosulva: elválás. Igen. Elválni attól három évre, kit lelkünk egész melegével szeretünk s aki nélkül nem képzelünk örömet, bánatot s egyáltalán életet, boldogságot nem — rettenetes. Hamar? . . . Majd meglátjátok, mily lomha tempóban tipeg előre az idő járása, mintha minden lépést hosszú megfontolás előzne meg. Lassan támolyogva megy előbbre, mint aki számba sem veszi a körülte szálló sóhajok epedő zsongását.

A leveles kapukból kihallszik a zokogás hangja, melyet vigasztaló csók követ. Eh, három esztendő nem a világ! A legények nem akarnak bús képet mutatni, hiszen katonának készülnek, vagy mi? Leánynak való az a pityergés.

Hanem azért a bíró ugyancsak lehozza a csillagos égnek minden szentjét, amíg meg bírja indítani a karavánt s csakis úgy boldogul, hogy az egész falu beáll kísérrőnek a határig.

Még egy csók, még egy ígélet s aztán eltűnnek a felvert por sötét fellegében a katonák.

* * *

A kis Lidike, amint naponta beszállítja a tejet a közeli városba, el-elnézi a lábnyomokat, majd mikor a szél elhordja előle, örli lassan, örli fejében az oda betódult vágyat.

Halkan, szégyenlősen szólítja meg egy napon a postást, kinek kezében mindennap egy egész garmada levelet lát.

- Instálom, postás ténsur, hogy adja a leveleket?
- Kit hogy!

Rábök az ujjával egy szép rózsaszínlevélre.

- Már ezt, instálom.

— Az csak ötkrajezáros. De minek kell neked levél?

— Hát hogy küldeném el Gyulafehérvárra, — mondja hajatövéig elvörösödve a leány.

— Aha? — mosolyog a jószívű postás; — legény, ugye? Szeretőd? . . . Mi?

- Bátyám . . .

— Igen, igen, bátyád, tudom már! . . . bátyád. Hát aztán, ha teszem, én irnék egyet a te nevedbe, mi? Jó néven vennéd-e?

— Jaj, instálom, de megköszönném. Ha a Riska megborjuzik, hozok egy liter tejet a ténsurnak.

— No, no, nem adom oly drágán. Öt krajezár az egész. Hát hogy is irjam csak?

S a táskából levelezőlapot szed elő s czeruzát. Lidi tűzben égő arczczal diktálja:

— Ezen levelem adassék Virág Sándor kedves . . .

— Nos? nos? . . .

— Bátyámnak, a 16. gyalogezrednél.

— Ehüm! Jól van, jól, tovább.

„Instáld meg szépen a királyt, hogy ereszsen haza, mondd meg, hogy én azt üzentem, hogy igen hosszú a három esztendő, de erősen hosszú.”

A postás mosolyogva veti a betűket egymás mellé s aztán ingerkedve szól:

— Bizony csak hallgassa meg a jó király, mikor valaki oly szívszakadva várja.

— Bizony!

— Aztán odairom, hogy tiszteled, csókolod ezer-szer a kedves bátyádat, ugy-e?

— Hát iszen . . .

— No, no, jó lesz ugy, vagy mi?

— Hát iszen a ténsur látom jobban tudja . . .

Aztán örömmel adja oda az öt krajezárt s otthon nagy titokban elmondja barátnőinek, hogy ő mit vásárolt a jó postástól s mi mindent üzent a — bátyjának.

És mikor két év múlva négy legény hazajött a faluba és köztük volt Virág Sándor is, Lidike meg volt győződve szentül, hogy azt az ő levelének lehet köszönni, hogy egy-egy évet elengedtek.

Már, hogy a jó postás ténsurat meghívja a lakodalmára, annyi bizonyos.

Mégis eljön a nyár.

Irta: Békássy Jenő.

A háziasszony jelt adott, hogy a lámpákat gyujtsák meg. A társaság néhány tagja szabadkozni próbált, mert szerették a félhomályt, mely sejtelmesen takart el mindent. De a parancs kiadatott s így senkisért sem ellenetést tenni s egy pillanat alatt a villamos izzólámpák fényében ragyogott a szalon.

Mindenki újból szemügyre vette egymást. Egy elfojtott gúnymosoly, egy rossz palástolt tekintet igyekezett a közömbösség álarca alá rejtőzni. Azután tovább folyt a társalgás.

Valaki halkán kezdte játszani:

„Maradj itt, ne menj el,
Nem bírok a szívemmel!”

Egy csoportból kivált egy magas, erős férfi és a zongorához lépett. A leány, ki a billentyűket verte, föltekintett.

— Emlékszik még rá? — kérde a férfi.

A leány igent intett, és Halász dudolta tovább:

„Nem bírok a szívemmel!”

A lámpa erősen rájuk világított és a leány szőke haját aranyárgává varázsolta. Egyszerre fölemelkedett, becsukta a zongora tetejét és szeméinek merész, biztos tekintetét végigjáratta a társaság minden egyes alakján.

Halász tekintete föllángolt. Szerette volna, ha ez a leány úgy tekintett volna föl reá. De egyforma magasak voltak, korra nézve is egymáshoz illők, csak Halász fején már itt-ott megcsillámlottak a fehér hajszálak.

Egy fényképet vett elő tárczájából és a leány felé nyújtotta, akinek arca kipirult és lázasan kapott a kép után.

— Irénke . . . édes, kicsi baba te, — szólt mohón, ellágyult tekintettel, és nézte a képet.

— Az isten áldja meg, hogy így szereti az én édes, kicsiny kis árvámat, — szólt Halász, — mialatt átvette a képet és gyöngöden megszorította a leány keskeny, hideg kezét.

— Nagyon szeretem ezt a gyermeket, Halász, — nagyon szeretem.

— És sajnálja ugy-e, mert nincs anyja?

— Igen, sajnálom is . . .

Azután egy jó időre elhallgattak. Egy harmadik csatlakozott hozzájuk, egy fiatal, mosolygóarcú menyecske, kit mindenhol ünnepelnek. Viselkedésében volt valami kacérság, de úgy tudott nézni, hogy azt megbocsátották neki.

Kezében egy nagy bokréta fehér szegfűt tartott, és most Halásza került a sor, hogy egyet gomblyukába tűzzön, a többi már mind fel volt virágozva.

Valami bolondos szeszély volt attól az ördögös szép asszonytól, hogy felvirágozza az összes férfiakat. Csak a férjének nem jutott már és annak virág helyett egy egészséges csókot czuppantott az ajkára. Egy-két asszony összenézett, kik már a virágosztogatást is kifogásolták és e nyilvános csókra megrázták fejüket.

Az öreg méltóságos asszony felbiggyesztette ajkát: egy igazi úri hölgy nem tesz ilyesmit. A szomszédja, a miniszteri tanácsos úr, ki még mindig agglegény, összecsuorította ajkát, egyet csetentett nyelvvel: remek asszony.

Halász megigazította szegfűjét és látszott rajta, hogy szeretné az előbbi tárgyat újból föleleveníteni.

— Szeretném ezt a szegfűt magának adni, Jolán, — engem nem illet meg.

— Miért nem, Halász?

— Csak az visel joggal virágot, akit szeretnek.

— Akkor én sem tűzhetném fel, — szól, láthatólag közönyvel, a leány.

— Ha akarná, Jolán, ha úgy akarná, — szól erre kissé bátortalanul Halász, — Irénke és én teleszörnök útját virágokkal. A leány mintegy kérdőleg nézett reá.

— Jolán, ha van a szívében érzés és feledés, akkor megérti, hogy a gyermekem szívével érzek én is!

Mintha mérges kigyó marta volna meg, úgy felszisszent Jolán, szája széle elfehéredett és megremegett, míg ki tudta nyögni azt az egy szót: elég!

Aztán kimenekült a folyosóra.

A villamos izzólámpák fénye beszóródott az esthomályba s az előcsarnok egyik márványoszlopa mögé állt Jolán, hogy fejét egy kissé meghűsítse a hideg kő. Csaknem gondolat nélkül bámult maga elé és meg-megsimogatta homlokát.

Lassanként eszmélni kezdett. Igen, minden volt már így egyszer, régen, öt év előtt. De akkor még ép volt a hite, határtalan a bizalma. Akkor még tudott álmodni és boldogságot várt az élettől. Azóta öt év múlt el. Külseje ugyan alig változott, csak a szemei estek egy kicsit mélyebbre az álmatlan éjszakáktól s a fényük egy kicsit elhomályosodott a sok sirástól, ezt mások észre sem veszik. Még mindig az a szép szőke leány, akit nem viselt meg az idő. Csak a szíve fásult, hidegedett meg, csak az emberekbe vetett bizalma rendült meg, csak kötelességszerűen tesz mindent és azt képzei, hogy élete nem más, mint egy ébren töltött éjszaka, melyre sohasem virrad reggel.

Ez az ember töltötte be egykor szívének minden sejtjét. Ez az ember az oka, hogy az éjszakára nem virrad reggel, hogy a tavaszra nem jöhetett nyár. Az a boldogság, mely egykor az övé volt, nem melegíthette föl: olyan volt az, mint a lángjában elfojtott tűz, melynek csak füstje maradt...

És most ismétlődik minden, pedig úgy belefásult, úgy megnyugodott abban, hogy örökre kitértek egymás utaiából. Ha elvétve találkoztak itt-ott, az már nem is fájt és elbeszélgettek mindennapi dolgokról, a hangjuk csak meg se rezzen, ha összevillant tekintetök. Hisz joggal nem is tehetett Halásznak szemrehányást, ki kötelező ígéretet sohasem tett neki, csak abban csalódott, hogy szeretve hitte magát.

Régen volt az is. Régen elmúlt az az idő, midőn nyíltak és elhervadtak a rózsák, melyeket együtt öntözgettek, mikor aztán elmaradt tőlük Halász is, hogy indokolt legyen az a két sornyí Hymen-hír, mely nemsokára a lapokban megjelent.

Keserves napok voltak azok, de hát már elmúltak. Senki sem tudta, hogy megtörtött a lelkük. — Halász felesége pedig, mikor megismerte Jolánt, a fiatal asszonyoknál oly gyakran látható hévvel és rajongással szerette meg a szép, komoly leányt, hogy csaknem túlzott ragaszkodással csüggött rajta.

Ez a helyzet talán még a csalódásnál is keserűbb volt. Gyenge volt hozzá a szíve, hogy elzárkózzék a fiatal asszony szeretetétől és órák hosszán át hallgatnia kellett a meghittséggel elmondott boldogság történetét.

A kis Irénkét is ő tartotta keresztvizrre. Mikor pedig meghalt az a csicsergő ajku asszony, a legigazabb könnyeket talán ő sirta érte. Annak is már két éve. Másodszor nyílnak már sirján a virágok és a kis gyermek még mindig árva, még mindig anyátlan.

Miért tagadná, szereti azt a gyermeket, lelke szinte beteges ragaszkodással csügg rajta. Az apja tekintetét látja meg szemében, az anyja hangját hallja szavaiban.

Az a lágy baritonhang kihallatszott hozzá:

„Maradj itt, ne menj el,
Nem bírok a szívemmel!”

Jolán összeharapta ajkait. Azelőtt, régen, mindig azt énekeltek együtt. Valami kimondhatatlan gyengeség fogta el szívét, egy régi, elfeledett érzés tört ki onnan ismét, talán erősebben, mint akkor. Elfedte kezével arcát. Sirt.

Csendes léptekkel közeledett feléje Halász. Egy pillanatig megállt és visszafojtott lélegzettel nézte. Érezte, hogy őt vádolják e könnyek.

— Jolán, — szól hozzá gyöngéden.

A leány ráemelte könnytől ázott arcát.

— Ha meghallgatná védekezésemet, ha találna mentséget számomra, meg tudna-e bocsátani nekem?

A másíknak lecsuklott a feje.

— Jolán, higgyen nekem, higgyen e perc komolyságában, az nem volt szerelem, mit régen annak hittünk. Az csak a maga szívének volt az igaz érzése, az enyém később ébredt föl... Azután azt hittem, meghalt örökre... Pedig nem, nagyon szeretem, Jolán s most itt állok előtte, emeljen magához, vagy taszítson el: jogában áll. Szeretem! Szóljon és ne felejtse el, hogy magam és gyermekem boldogságáról mond itéletet.

A leány lassan feléje nyújtotta kezét...

Éppen nyolcz óra volt. A templomok harangjai egyszerre szólaltak meg. Ave! — zúgott a tornyok ércszíve! Ave; — visszhangzott két lélekben a boldogság szava.

Ahogy ott pihentek remegő ujjai a férfi kezében: egy perczre lehunyt szemét. Valami világosságot látott derengeni a lelkében, mintha oszladozni kezdett volna az éjszaka sötétsége, szíve megtelt szerelemmel és álmokkal, tudta, hogy joggal él hite: mégis lesz reggel, mégis eljön a nyár!

SZECZESSZIÓS GONDOLATOK.

Mondom a multkor Durbints sógornak:

— Te koma! Én ám tudom, hogy mi a neve a leendő feleségemnek. Pedig még nem is hallottam róla. Azt se tudom, hol lakik.

— Egy hordó sörbe, hogy nem tudod!

— All a fogadás.

— No, hogy hívják?

— *Kérdő Jelcske!*

És megnyertem a fogadást.

Schiller így szól „Cassandrá”-ban: „Und das Wissen ist der Tod”. Műfordítása: „Aki tud, az meghal”. Minék tanuljak hát?

Ha hét év alatt meg tudtam volna tanulni a deklinációt, akkor... tudnám. Ha tudnám, akkor instruktora lennék egy első éves diáknak. Ha instruktora lennék egy első éves diáknak, akkor így buzdítanám őt:

— Fiam, ha megtanulod az első éves deklinációt, tudod mit jelent az? Nem más, mint, hogy: tudományod éléskamrája egy igen értékes — és betegségben hasznos és üdítő — befőttes-üveggel gyarapszik. Rajta tehát! Töltsd meg szellemi életed éléskamráját minél több ily — beföttel.

Penna.

A pap-leány.

A pap-leánya, szép Ilonka,
Ma oly rettentő izgatott:
Ma várják a paróchiára,
Ma, a legelső kispapot.
Aki Ilonnak tegnap éjjel
Álmában már meg is jelent,
Most úgy vágyik, hogy szemben lássa
A szép, a délczeg idegent.

Szöke... tudja, érzi előre; —
Szeme más nem, csak kék lehet,
Hangja szelid, melynek zenéje
Meglágyítja a köveket; —
Ilonka az ünnepi ruhában,
A rózsaszínbe öltözött.
Úgy várt a legelső káplánra
Ezer ábránd, álom között.

S jött a kocsi az állomásról,
A káplánnak semmi nyoma...
Gyászba borult Ilonka szíve
És gyászba a paróchia.
De mégis im, csodák csodája!
Jelentik a várt idegent,
Hogy megremegett Ilonka szíve,
Mikor atyjával megjelent.

Barna volt. Olajsín az arcza,
Miként az éj, sötét szeme.
Hangja érczes, ó, nem így, nem így
Festette le képzelete:
„Bocsánat, ha talán megkéstem,
Mert hibás érte nem vagyok.
Rosz volt az út, és én hazulról
A pap-lakig jöttem gyalog!”

Egy futó perczre, sápadt arczán
A szégyen pírja reszketett,
Csalódva fogadta Ilonka
A feléje nyújtott kezét.
Egész nap helyét nem találta,
Úgy megsiratott valamit;
Az ábrándot, mi eddig tartott,
S édes, bolondos álmait!

Aztán csak nézi, megszegyenli,
Az Isten tudja mért, magát.
Megcsókolja a semmitmondó,
Mosolygó kislány ajakát.
Úgy elpirúl, ahogy kimondja:
„Legyenek nagyon boldogok!”
Aztán... aztán, nem veszi észre,
Hogy a kispap zokog... zokog!

Vasárnap van. Az istenháza
Ma szokatlanul fényesebb;
A nap egy betévedt sugára
Ott reszket a káplán felett.
S ő szól... szavára száz szív dobban,
Mi gyötört, megszűnik a kín.
Ilon, Ilon, a pap-leánya,
Ott csüng, ott csüng, az ajkain.

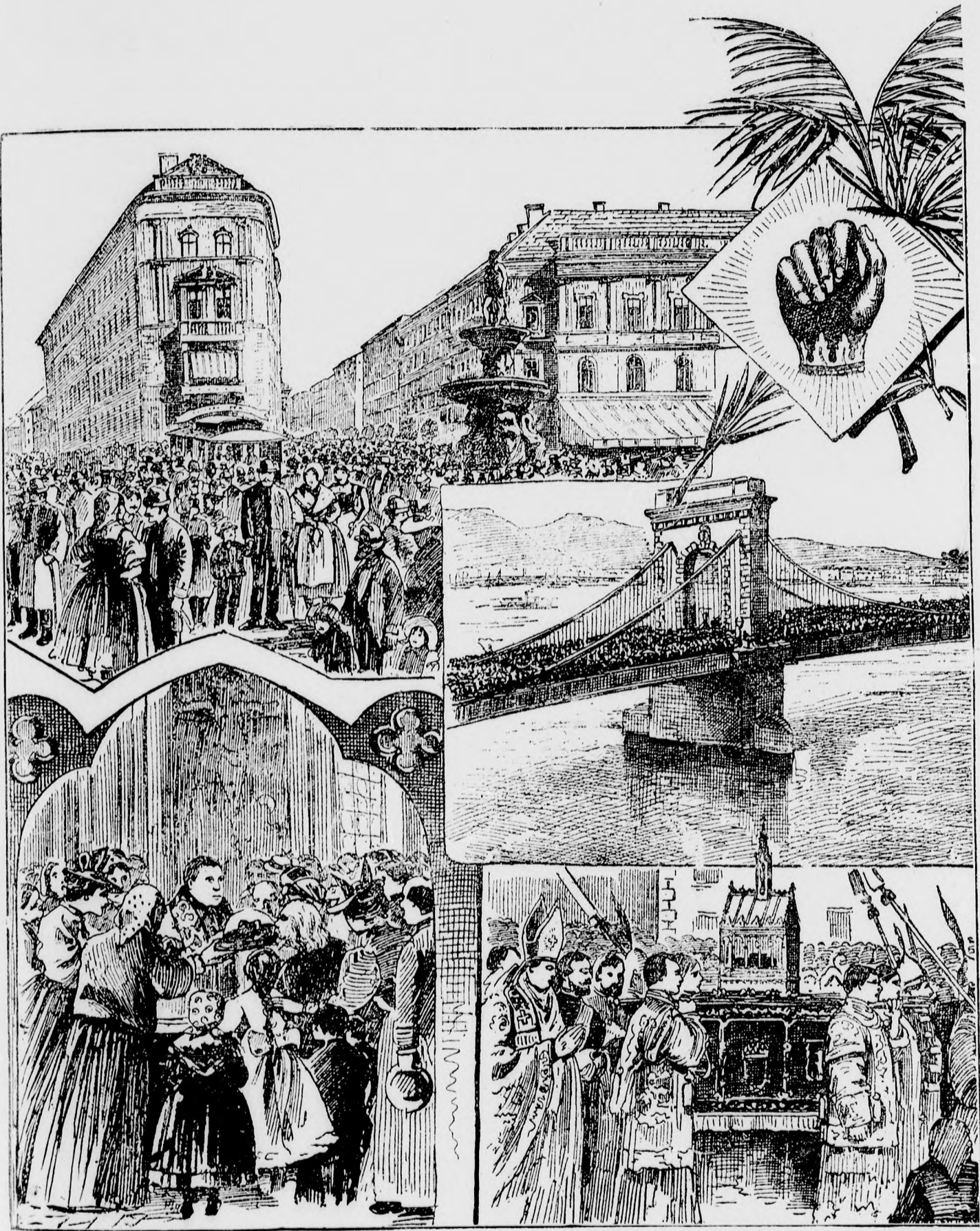
Aztán, nyílt titok volt falunkba',
Szerelmes lett a pap-leány,
S tény, hogy a szökét, kék szemeket
Ki nem állhatta ezután.
S egy bolondos tavaszi este,
Hogy senki más nem volt jelen,
Be is vallotta pityeregve:
„Gyula, én magát szeretem!”

S Gyula, a káplán, összerendezte,
A szíve úgy megdobogott.
El is sápadt, ó, az ígézet,
Fogva tartá a kispapot.
Aztán szólt csendesen, szelíden:
„Ilonka, köszönöm nagyon,
De lássa, nem rendelkezhetek
Az én szívemmel szabadon.”

Valahol messze él egy leányka,
Szüleikhez el-el látogat,
Rólam beszélnek féltve, óva,
Úgy úzik el a gondokat,
A tanítóék szöke lánya
Gyerekpajtásom még nekem.
Arva... talán érzi Ilonka,
Hogy én csak őt szerethetem!”

Egy arczképet vesz a kezébe,
Egy sóhaj nyomja el szavát,
Egy könnycsepp rezeg a szemébe,
Amint Ilonnak nyújtja át.
E képen egy kis semmitmondó
Szöke leányarcz mosolyog,
Úgy szeretne Ilon kaczagui,
De érzi, hogy lelke zokog.

◆◆ Szent Istvánnapi körmenet ◆◆

KÉT GYŰRŰ.

— Elbeszélés. —

Irta: **G. Büttner Julia.**

A hajló nap sugarai áttűzték az erdőt. Sziporkázva jöttek a sugárkévek és bevilágítottak a sűrűbe. Fény és meleg áradt a fákalatt s az erdei virágok gyöngéd illata e nap felé vonult.

Olyan káprázatos az erdő! Nagy, terjengő páfrányok lengetik a csipkés leveleket hosszú száraikon s a rájuk vetődő napsugarak a fény és árny rezgő játékát űzik. A mohok körülöttük olyan bokrosan nőnek, akár a fű s a nap rájuk is arany port hint. Közben a tölgyek tövétől fakadó zsenge hajtások kéznagyságu levelei ideoda hajladozva, pirosan-zölden csillognak. S amint az erdő átmelegedett, megmozdult az orchiszok illata is és mindjobban erősbulve, szerteáradt s egybevegyült a közel sötét tó vizének hús szagával.

A tó vize már árnyban feketélt. De magas partján még napfényben fürödtek az ingó virágszálak.

A napsugaras erdőn keresztül szép, büszke, előkelő leány gyorsan, majdnem futva, jött fel. Lovát lent hagyta az erdő szélén s finom alakjához puhán odasimuló fehér lovagló-ruháját felfogva, sietett az irtáson keresztül.

De összevont, egyenes szemöldökei alól szép hosszszas szemei nem látták az erdő szépségeit. Lázás fény lobogott a sötét szemekben, melyek merően tekintettek előre, mint valami súlyos gondolat hatalma alatt.

Arcza is lázban égett s halántékain kidagadtak a kék erek. Ajkait összeszorítva, elszántan tört keresztül a zsenge hajtásokon s az ingó lengői illatozó virágokon.

Mikor a tó partjához ért, megütődve állt meg. Ott a parton egy parasztleány feküdt.

Kendője fején hátraesuszott, szőke haja összekuszálva tapadt homlokára, ajka panaszosan félig megnyílt...

A főúri leány azt hitte, hogy meg van halva. Olyan szomorú, halottarcza volt.

Lehajolt hozzá s akkor látta, hogy a parasztleány csak alszik.

Türelmetlenül rázta fel.

— Hallod te! Kelj fel és eredj el innen.

A leány fölébredt és fölkel; nagy, kék szemeivel szomorú zavarral nézett az előkelő leányra s alázatosan köszönt.

A főúri leány felismerte falujabelijét.

— Derece Boris, te vagy, ugy-e?

— Én, igenis, kérem alásan.

— Te daloltál tegnap olyan szomorúan a grófi kert mellett a pataknál?

— Ott mostunk a fűzfák alatt, — felelte Boris, lehajtva fejét.

— És igaz az, amit daloltál?

— Hogy megcsalt a mátkám?

— Az.

— Igaz. Hisz egész világ dalolja már rólam.

— És most azért jöttél ide a Gyilkos-tóhoz, mert tudod, hogy az nem adja vissza, aki beleveti magát? S a főúri leány összevont szemöldökei alól sötéten nézett Borisra.

Boris szomorúan lógatta fejét.

— Csak feljöttem. És itt elaludtam.

— Ostoba! Ilyen közel a parthoz. Be is fordulhattál volna álmodban.

— Tán jobb is lett volna. Álomban nem lenne vétek. Mig ébren, azért megverne az Isten.

— Azért, ha akarattal mennél a vízbe?

— No igen. Hisz akik itt beölték magukat a Gyilkosba, azokból egy sem jutott a mennyországba. Mindig itt lesznek örökkéig és nem üdvözülhetnek.

— Hogy tudod te azt? — kiáltott rá haraggal a grófi leány.

— Mindenki tudja. Meg aztán látják is őket a vizen.

— Mikor?

— Ha a teli holdnak udvara van. Hiszen már tán száz leány is fekszik a tó feneketlen fenekén s az akkor mind feljön. Feljön, és siratja, hogy nem üdvözülhet.

— Mit tudjátok ti azt, hogy azok nem üdvözülnek? Miért ne lenne jobb sorsuk a halál után, mint itt a földön? Hisz az egy szentre is sok lenne, amennyit itt szenved az ember! — S a szép büszke leány szeme haragosan villámlott s úgy csapott végig lovaglóstórával egy magasra nyult campanulaszálon, hogy a halványlila harangvirágok szertepültek.

— Az igaz! — fohászodott Boris, — de édesanyám azt mondja: amit emberért szenvedünk, az nem áll meg Isten előtt. Csak amit az Istenért s az Isten-től szenvedünk, azért üdvözülünk.

— Hát ha te nem akarod magadat itt a Gyilkosba előlni, mit jössz akkor ide? — kérdezte haraggal a grófi leány.

— Csak eljövök. Azt gondolom, hogy majd egyszer vagy egy azok közül, kiket itt vízbe vitt a szívük, mégis tán csak nekem is feljön és mond valamit.

— Mit? Mit akarsz tőle tudni.

— Hát tán majd mondaná, hogy ne kívánjam ugy a halált, mert ott sem jobb. Aki itt hű, az ott is csak egyre siratja a másik hűtlenségét. S a leány sirni kezdett. Ha azt megtudhatnám, hamarabb világosodna körültem.

— Te ostoba, mit bánod ott a más hűtlenségét? És ott legalább már nem látod őt, nem hallod a szavát, nem hallod még a hangját sem! — Örökre megmenekültél tőle, és a bánattól.

— Hát ha az Isten majd azzal ver meg, hogy mást ott se lássak, csak őt? mást ott se halljak csak őt?...

— Isten őrizzen meg! — kiáltott fel a grófleány, két kezét védőleg maga elé tartva. — Hisz az lenne a legborzasztóbb! A legeslegnagyobb büntetés!

A parasztleány megtörölte szemét kötényével, lerázta a ruhájáról a ráragadt fűvet, mohot, — búsan, alázatosan köszönt s elindult. De megint megállt.

— Meg azért is jöttem ide, mert otthon nem busulhatok. Édesanyám haragszik s mindjárt rám szól, hogy ne vétkezzek azzal a bánattal. Mert aki olyan csalfa tud lenni, mint Andris, azért nem szabad busulni. Csak ha egy igaz, hű szeretőm meghalt volna, azt sirathatnám, hogy akkor még édesanyám is velem sírna.

— Igen, ha meghalt volna, — mormogta a grófleány.

— Nagyanyám meg azt mondja, hogy minden rossz csak az ördögtől jön. — Azért ne busuljak, mert a busulásnak az ördög örül. Azzal kísérti meg a gyenge lelkeket. Mint a ködöt, úgy bocsátja reánk a búbánatot, hogy belevesszünk. De azon ugy segísek

magamon, hogy fogjam az András mátkagyűrűjét és magam helyett azt dobjam be a Gyilkosba. Akkor menten vége lesz a hatalmának felettem.

— És te azt nem akarod bedobni? — kérde hirtelen a grófleány.

— Nem bírom. Mindig elhozom magammal. De ha be akarom dobni, olyan nehéz lesz, hogy nem bírom.

— Itt van nálad az a gyűrű most is?

Boris rábólintott.

— Add ide! S a grófleány gyorsan Borishoz lépett.

De a leány csak lassan kereste elő a gyűrűt. Már csak titokban a nyakán viselte egy olvasón.

— Azt gondoltam, hogy így a szentolvasó elveszi róla a gonosz hatalmát, s odanyújtotta a gyűrűt.

A másik átvette s komoran nézte a durván készült ezüstkarikát, melynek közepén a kék üvegfő olyan csalfán mutatta a hűséget.

Olyan nagy volt a gyűrű, hogy az ő finom ujjai párosan beleférték.

Csak forgatta kezében és büszke, szép feje lassan aláhajlott s haragos szemében megtört a sugár és a durva paraszt gyűrűre, mintha könnyesepp esett volna.

Aztán elfordult Boristól. Balkezéről hirtelen lerántotta a keztyűt s gyűrűsujjáról drágaművű, finom kis gyűrűt húzott le, melyen az egyetlen nagy ragyogó gyémántra azt mondta nem rég jegyese, hogy az az örökkétartó szerelmet jelenti.

— Eredj előre, — szolt vissza sajátos rezgő hangon Borishoz. Szaporán, eredj előre!

De Boris szomoruan nézte, hogy mi lesz az ő gyűrűjével. S mégis látta, hogy a grófleány, amint gyorsan a parthoz lépett, magasra emelt kézzel bedobja a gyűrűt a tóba.

Bedobta. De Boris azt is látta, hogy a gyűrű fent a levegőben, ahol a nap még érte, kettévált s az egyik, mintha meggyült volna, fényes, sziporkázó tüzrel esett a tóba, a másik pedig csak úgy sötéten hullt a vízbe.

— Jézus, Mária! — sikoltott fel Boris. — Látta? A gyűrű kettő lett és az egyik meggyült a naptól. Igazán az ördögé volt!

A grófleány szomorú mosolylyal bólintott.

— Láttam Boris, hogy kettő volt s az fényes tűzben ragyogó igazán az ördögé volt.

Boris keresztet vetett magára.

A grófleány meglátta, mélyen föllélegzett s ő is gyorsan keresztet vetett. Aztán felhúzta keztyűjét s nyájasan intett Borisnak.

— Isten áldjon meg, Boris. Köszönöm, hogy itt voltál.

Azzal gyorsan, mint jött, sietett át az irtáson, le a völgybe, hol az erdő szélén lova várta. És mihamar felhangzott lovának biztos vágatása a köves uton hazafelé . . .

Boris nem tudta, mit köszön neki a grófleány. Rémülten szaladt el s még gyorsabban ért ki az erdőből. Ugy futott el, hogy egy pillantást sem mert vetni többé a tóra.

A fák, a víz s a virágok újra egyedül maradtak. A nap visszavonta égő sugarait. Harmat hullt a földre s az eltaposott, zsenge hajtások a lehajlott virág, és fű fölemelkedtek.

Emlékezésül.

I.

*Ha szenvedsz is és lelkemen,
Mint éhes kánya, éjjelen
A fájdalom megjelenik,
Csak egy szó keljen ajkidon,
Hogy édes hangod hallhatom:
Lelkem vérzeni megszűnik.*

*Vigasztalón játszik velem
A remény, és én azt képzelem,
Hogy a bú rövid átmenet,
S a halált rejtő vész után
Már a jövő nap hajnalán
Új öröm éri szívemet.*

II.

*Kívánunk hosszú életet,
Pedig az sokszor bűt okoz,
És a vég megnyugvás előtt
Örömet s üdvöt elkoboz.*

*Alkonyán a nap s éj sem ad
Változón már egyebet,
Mint a múltból visszamaradt
Sötét s fénylő emlékeket.*

III.

*Mért haltál meg olyan korán,
Hisz most még a sírok során
Zöldel a lomb s nyílik virág,
Hogy kertem ne legyen kopár,
S az élben legyen egy sugár,
Olyan szükségem volt reád.*

*Örülhet már egész világ,
Szórhatja a kert illatát,
Hívhatnak a madárdalok,
Hallhatom az élet zaját,
Vigasztalhat rokon s barát,
Én mégis egyedül vagyok.*

IV.

*A szeretet áldás, a gyűlölet átok,
Hogyha ezt az elsőt foglalja el lelkünk,
Bizton elmondhatjuk magunknak s másoknak,
Hogy nyugalmat s üdvöt már e földön leltünk.*

*De ha a gyűlölet nyer helyet szívünkben,
És a boszúállás lesz társ segítségé,
Bármily hatalmasok és gazdagok legyünk,
Földi nyugalomunknak és üdvünknek vége.*

Lauka Gusztáv.

A női könny hatalma.

— Elbeszélés. —

Irta: Mártonffy Imre.

Elváltak. Pedig minő szép pár volt. Két éve, hogy elváltak; tíz évig éltek együtt boldogságban, békében.

Most, hogy válásukat visszavonhatlanul elhatározták, még egyszer, utóljára, kellett nekik találkozniok az „Oroszlán” szállodában. Ez az utolsó összejövetelük. Aztán meg fog indulni a válópör és örökre széjjelválnak.

—••• A kis modell. •••—

Mindegyik mehet a maga útjára. Egymást többé nem fogják látni.

Bényei László volt az első, ki a találka helyén megjelent, s a pinczér, ki mitsem tudott az egész dologról, udvariasan bevezette a szálloda várótermébe.

— Bényeiné ő nagyságának azonnal átadom a névjegyét, — mondá a pinczér és betette maga után az ajtót.

Bényei László összerezsent és ajkába harapott.

Mit tudta a pinczér, hogy egymással minő viszonyban voltak!

Bényei szép, magas ember volt, mintegy ötven év körül. Hatalmas testalkatu volt, magas homlokkal és komoly, szigoru szemekkel.

Mélyenérző lélek lakott benne. Évekkel ezelőtt szinte rajongott szép feleségeért. Otthona hosszú ideig valóságos paradicsom volt, de ekkor belopódzott édes kertjébe a kigyó.

Bényeinek távoli rokona, egy szép, fiatal asszony lakott a boldog pár közelében.

A nő látva a szép férfit, kivetette hálóját és szerelmes lett Bényeibe.

De a férj visszautasítá, amit a nő se meg nem bocsátott, se el nem feledett.

Miután látta, hogy a férfi szívét, ki nejt az imádásig szerette, el nem fordíthatja, mást gondolt ki, hogy a házastársakat szétválassza.

Midőn egyszer Bényei hosszabb időre elutazott, a ravasz nőnek sikerült hamis híresztelésekkel és névtelen levelekkel a büszke és féltékeny Bényeinet meggyőzni arról, hogy férje, kit annyira imád, már évek óta megcsalja.

Mikor pedig Bényei utazásából hazatért, házat rendkívül sivárnak és csendesnek találta.

A felesége kerülte a vele való találkozást. Mindketten izgékonyak lettek s minden csekélységért fellobbantak. A ravasz nő, ki ezt rendezte, nagyon örvendett e fordulathoz s a boldog házaspár elvált egymástól, a férfi magabizarkozott, büskomor emberré lett.

Most a válás után két évre, mely kettőjükre nézve egész örökkévalóság volt, a vágy egymás látása iránt mindjobban epesztette szívüket, most néhány perczre találkozniok kellett, üzleti ügyben, aztán mint idegenek válnak el egymástól és a földön egymást nem látják többé.

A pinczér eltávozott, hogy az asszonynak átadja Bényei névjegyét.

Az asszony, ki tíz hosszú esztendőig volt neje Bényeinek, most újból felvette leánykori nevét, de férje részére még mindig Bényeiné volt, igaz, hogy egyéb semmi.

Bényei úgy szerette nejt, mint kevés férfi napjainkban.

Még mindig szerette s lelkében vágyódott őt látni, csak most volt komoly és külsőleg nyugodt. Halvány, nemes vonásain nem látszóttak a lelki tusák kínos nyomai.

Ekkor a folyosón selyemruhasuhogást és hangokat hallott, azokat a megszokott, kedves hangokat, melyekre a vér hevesebben lüktetett ereiben.

Végre Bényeiné belépett.

Férj és feleség most együtt voltak. Bényei sötétkék szemével epedő, szenvedélyes pillantást vetett feléje, de ezt a nő nem vette észre.

Bényeiné nagyon izgatott volt, de hallgatott. Fehér, gyöngéd kezével, mintha támogatni akarta volna magát, a szék támláját fogta meg göresösen, a másik kezével pedig, melyen most is ott ragyogott a jeggyűrű, szép, fehér nyakán függő aranylánczsal játszadozott. Sokkal fiatalabb volt az uránál, magas, karesu.

Haja éppoly barna volt, mint Bényeicé. Sötét szemében tűz lobogott s arcát rózsás pir borítá.

Ott állt a nő szép, fekete bársonyruhában, mely még jobban kiemelte junói természetét.

Ez a felesége? Nem. A szigoru törvény ki fogja mondani a válást és ők örökre elbűcsúznak egymástól.

Milyen jó volna, ha a hosszú távollét után most egy esókkal üdvözlőnék egymást.

De a szép asszony csak olyan volt előtte, mint bárki más idegen előtt.

A férfinak nem volt joga, hogy kezét megfogja vagy karjaiba zárja. Szívének heves dobogását csitítania kellett s úgy kell hozzá szólnia, mint idegenhez.

Bár kínos volt a helyzet Bényeire nézve, de uralkodott magán, úgy ahogy tudott.

Bényeinek bámulva tekintett fel, mikor oly hidegen és szertartásosan szólt hozzá az ura. Halotthalvány lón, mikor tekintetük találkozott, majd mélyen elpirult. Anélkül, hogy egy szót szólt volna, megragadta a székét és kezére támasztá fejét.

Aztán újból feltekintett.

Szemei kerülték az ura tekintetét, nyugodtan látszék, de arca halotthalvány volt.

— Üzleti dolgainkat végezzük most el, — mondá fagyosan.

Bényei mélyen meghajolt s a székre mutatott, mire mindketten helyet foglaltak.

Az asztalon kiterített két okmányt s oly nyugodtan magyarázta azok tartalmát, mint a közjegyző a kliensének.

Bényeinek némán hallgatta.

— Érti ön egészen ezen okmány tartalmát, asszonyom? — kérde a végén.

— Igen! — felelt a nő.

— Meg van azokkal elégedve, melyek az ön jövőjét biztosítják? Talán hozzátégyek még valamit? Talán...

Hangja kissé reszketett és elhallgatott s Bényeinek keze az okmány szélét tartva, szintén reszketett.

— Teljesen meg vagyok elégedve, uram, — viszonzá végre.

— Lesz oly kegyes tehát s nevét aláírja?

A tintatartó a szoba másik sarkában levő márványkonzolon állt.

Bényei felkelt, hogy elhozza. Bényeinek tekintetével követte minden mozdulatát. Talán szeméből a szerelem vágya sugárzott? Ha ez való volt, a férfinak sejtelve se volt róla.

Mikor visszajött, az okmányt egészen elébe rakta s odamutatott, hova nevét írnia kell.

Bényeinek kezébevette a tollat.

— Minő nevet irjak oda? — kérde halkán s újból elpirult.

— Az ön — az ön nevét! — viszonzá Bényei meghatva.

— Bényei Amália.

Nyugodt, biztos kézzel írta meg e nevet.

Bényei megfigyelte s visszagondolt a régi, elmúlt napokra, mikor otthonukban elnézdelte bájos nejét írásközben.

Mikor az aláírás kész volt, letevé a tollat és felkelt ülőhelyéből. — Bényei szintén felállt.

— Isten önnel! Eljen boldogul! — mondá a férfi remegő hangon, és sötétkék szemeivel újból vágyó pillantást vetett a szomorú arcra.

Oh, miért nem emelte fel büszke tekintetét rá?

Bényeinek keble hevesen hullámozott. Fehér kezével nyakához kapott, mintha nem kapna lélekzetet. Megragadta az arany nyakláncot.

A következő pillanatban letépte nyakáról a láncot és egy szép miniatúr-kép látszott.

Bényei egy pillantást vetett a képre, — a saját arcképe volt.

Az asszony két hosszú évig hordta ezt magán. A nyaklánc ragyogott és a drágakövek csillogtak a nap sugaraiban.

A karikagyűrű, melyet újjáról huzott le, ragyogva hullott az arcképpel együtt a férfi lábai elé.

— Vidd! — kiáltá szenvedélyes hangon. — Vidd

el, nem akarom többé látni! Oh, azt akarom, hogy minden gondolatot, minden emléket kitépjek vérző szívemből!

Amint így beszélt, gyémántnál is értékesebb könny pergett végig arcán.

Igazi könny!

Bényei észrevette és szíve hevesen dobogott.

De hirtelen mindketten erőt vettek magukon.

Bényei lehajolt, hogy a lábaihoz dobott ékszereket felvegye.

— Amália! — mondá komolyan, — ha felveszem ezeket, azt csak azért teszem, hogy neked újból visszaadjam.

— Ugy legyen — *kedves feleségem?*!

Ez az egykor oly kedves megszólítás bár gyöngén hangzott ajkáról, a nő mégis meghallotta.

Néhány lépést tett feléje. Könnyei patakként omlottak szeméből s a feléje nyújtott fehér kis keze hevesen remegett.

— Férjem! — lehelé.

— Oh, feleségem — drága feleségem! Oh, Istenem, köszönöm neked!

Aztán hevesen dobogó szívéhez szorítá s a férfi domboru mellére hajtá a zokogó nő fejét s boldog volt.

Most már senkise léphetett közbe. Most újból egymáshoz voltak lánczolva, hogy soha el ne váljanak, csak a halál választhatja el őket.

A női könny volt az, mely őket újból egyesíté.

BOGARAK.

(Elbeszélés.)

(Pályamunka.)

Irta: **HOLLÓS.**

JELIGE: A féltékenység rút bűn.

Erzsi atyja már jóskáig ült dolgozóasztala mellett és kedves lapját tartá kibontva. Erzsi pedig himzéssel volt elfoglalva. Mindkettő látszólag el volt merülve foglalkozásába.

Erzsi hirtelen abban hagyta munkáját, pihentette ujjacskáit, elmerengett és egy mély sóhaj röppent el ajkairól. Az asszony lelkében valami különös mehetett végbe, amit ajkainak kínos vonaglása elárult, meg ama titkos fájdalom, mely arcán pihent, no meg a lihegő keble.

— Hol is maradhat oly soká férjem? — suttogá alig hallhatóan maga elé, mit Récesey ur észrevevén, az újságlapon keresztül figyelt leányára.

— Mondtál valamit, leányom? — kérdezé.

— Hol maradt ma olyan sokáig Ernő? — ismétlé a fiatal asszony, és megható pillantással nézett apjára.

Récesey papá lapját fokozatosan térdeire esusztatta és kérdő pillantással figyelte leányát.

— Mi bajod, leányom? — mondá végre.

Erre aztán megeredt beszéde, majd szomoruan, majd meg dühösen kifakadva, úgy, hogy atyja csodálkozóan ült itt és alig talált szót a feleletre.

Mindent el akartam hallgatni, kedves atyám, mert nem akartalak felizgatni, nem akartam neked fájdalmat okozni. Hallgatni akartam, mindent önmagam akartam eltűnőni és téled minden gondot elhárítani. De belátom, hogy nem bírom és így mindent fel kell tárnom, ami annyira szomorít és véghetetlenül boldogtalanná tesz.

— De mi történt tulajdonképen? — kérdezte apja meglepetve.

— Hogy mi történt, csakhamar megtudod és csodálni fogod erőmet, melylyel a gyalázatot elviselem. Mily könnyedén veszik a világon a szegény gyenge nőt!

Tudod, mily bensőleg szerettem Ernőt, mily boldogan üdvözöltem, ha a hivatalból hazajött és mily bús voltam, ha ismét távozott; azt hittem, hogy nélküle nem élhetek, és ő — a gyalázatos — ugyanazt állította. És négy havi együttlétünk után szomorú felfedezésre jutottam, úgy, hogy Ernővel többé élni nem tudok.

De miért, gyermekem? Nem értem könnyeidet, bánatodat. Tán azért, mert még nincs itt! Tán azt hiszed, hogy mellékutakra . . . ugyan menj! Kissé elkésett és itt lesz, mikor nem is gondolod. Az csak nem lehet oka, hogy duzzogj és neheztelj rá. De mégis megmagyarázhatlan jajgatásod . . .

— Ha tudnád apám, hol van most Ernő! — szakítá félbe Erzsí zokogva és nagy, fénylő könnyesepek gurultak le a felindulástól kipirult arcán.

— De hát, hol legyen? — Nem értelek! — mondá kissé szigorúan Récesey ur és felállva, kezeit zsebeibe rejtve, fel és alá kezdett járni a szobában.

— Akarod tudni, hol van? — panaszolá a lánya, könnytelt szemekkel atyjára nézve, ki e kérdésre hirtelen megállt.

— Nos? — viszonzá és néhány lépéssel közelebb ment szerencsétlen leányához.

— A másikonál van! — Igen! — kiáltá Erzsí magánkívül és forró fejecskejét, puha, reszkető kezei közé temetve könyökölt az asztalra.

Az atyja egészen közel jött hozzá, és vállaira téve kezeit, mondá:

— Olyan *bogarak* ezek, Erzsí lányom! Ne igazad magad hiába. Csunya gyanu gyötör, mely minden biztos alapot nélkülöz. Ugyan nyugodj meg már, és ne sirj!

Erre a durezás fejecske hirtelen felpattant.

— De nagyon is biztos az alapom, édesatyám! Hisz ez a dolog legborzasztóbbja, és igazat adsz, ha minden megtudsz, és magad mondod majd, hogy igazam van. Oh! mennyire örültem mindig Ernőnek, ki mindig oly szeretetreméltó volt irányomban, ki minden kívánságomat elleste, együtt élhetni vele; kinek tulajdonságai az enyéimmel annyira megegyeztek, amint te magad is gyakran mondád, vele, kinek jövőm és boldogságom látszólag szívében feküdt. És hogy megcsalt — a rettenetes! Mily mélységet, milyt űrt látok most boldogságom helyén!

Most már Récesey papa egészen közel ült leányához.

— De még mindig nem tudom, Erzsí . . .

— Azt mindjárt meglátod, apám, — szakítá meg Erzsí felállva és gyorsan egy asztalkához sietett, melynek fiókját kihúzta és abból egy kék papírba burkolt könyvet vett elő.

— Ezt az íróasztalán találtam, — mondá hirtelen felütve a könyvet, melyből egy fénykép hullt ki. Létezett-e már valaha ily hallatlanság? Kétkelkedem!

Récesey papa nem szólt semmit, a kék papír úgy látszik, megnémítá, folyton szemlélte a leánya által bemutatott „corpus delicti“-t és idegesen rángatta óralánézát.

Kárörvendezve mutatta a fényképet atyjának. Récesey csak bámulta a fényképet, és ránczolta homlokát, folyton szemlélve lánya lángoló arcát, mely úgy lükt fel előtte, mint egy büntető nemezis.

Nem világos bizonyítéka az annak, hol időzik most, hol időzik naponként oly sokáig! Nemde! Hol is időznék máshol, mint nála, e nyomorultnál!

E szavak után a fényképet mérgesen az asztalra dobta és mély könnyzárporba tört ki.

Récesey papa majd a képet, majd meg leányát nézte és azon gondolkozott, mi volna legalkalmasabb leánya izgalmát némileg lecsillapítani?

— De Erzsíkém, ki tudja, milyen fénykép ez?

— Hát milyen legyen, ha könyvében fekszik! Oh, én szerencsétlen! És ha még szép és fiatal volna, de így! . . . De meg akarom magam boszulni, hallatlanul megboszulni!

— Csak nem fogod kérdőre vonni, mielőtt . . .

— Dehogy vonom kérdőre. Eszemben sincsen, mihelyt jön, megmondom neki, hogy elválok tőle, de semmirevalótól, ki szerelmemet nem tudja megbecülni a ki megcsal . . .

— De gyermekem, ne légy oly hirtelen; ki tudja, van-e a képről valami tudomása? — nyugtatá lányát, megsimogatva szőke hajfürtjeit.

— És kinek legyen tudomása, ha könyvében fekszik, melyet kezébevéve, meg is nézi a képet, ahelyett, hogy olvasna belőle és tán meg is csókolja . . . Oh, én szerencsétlen!

— Ugyan, Erzsíkém, hiszen nem . . .

— Igen, azt fogom tenni. Egy perczig sem maradok azzal a szörnyeteggel egy tető alatt.

E szavakkal oly határozottan hatott apja gondolataira, hogy a járás-kelest megint megkezdte és homlokát ránczolja, gondolkozott. Éppen az ablakhoz ért, melyen önkénytelenül kinézett. Megrázkódott és hirtelen Erzsíkéhez futott.

— Erzsí te, jön . . .

— Ah! hála Istennek! Most . . .

— Az Isten szerelméért kérek, add ide a képet, hogy ne lássa.

— És miért? Miért ne lássa, apám?

— Gyermekek . . . gyermekem . . . édes egyetlen gyermekem . . . ő . . . ő . . . nagyon haragudnék rám . . . nem fogom soha többé tenni . . . gyermekem, Erzsíkém, ne szólj neki e dologról semmit . . . A kép . . .

— Nos? — szólt kérdését kissé elnyujtva és zavarba jött apja karjaiba fogódzott.

— A kép, tudod, nos, igen . . . tulajdonképen az enyém . . . Ma reggel megleptek, mikor tanulmányoztam és aztán hirtelen az ő könyvébe tettem. Aztán ott felejtettem. Kérek, Erzsíkém, csak ne szólj neki arról semmit.

— Megsemmisítem, csak add ide, elégetem, teszek vele, amit akarsz. Bolond gondolat volt tőlem — és tenyereit Erzsí arczaira helyezte. — Édes lányom, ugye nem haragszol rám, ugye nem szólsz Ernőnek semmit, mert megesküdtem neki, hogy sohasem nőülök.

— De atyám . . . ki hitt volna olyasmit . . . No hallod!

E szavakkal átadá a képet, melyet hamar zsebébe rejtett.

— Csak ne fecsejg kérlek, mert különben blamirozva vagyok.

Erzsí arcza hirtelen derűtséget öltött és pajzán vidámsággal tette kezét apja vállaira, mondván:

— És ez lett volna Ernő anyósa? . . .

Récesey papa hirtelen befogta leánya száját, mert az ajtó kitárult és Ernő belépett. Odasietett Erzsíkéhez, megölelte, megcsókolta, mialatt utóbbi nevetését nem tudta elnyomni . . .

— Miért vagy ma olyan vig, majdnem pajkos, kedves gyermekem? — kérde Ernő szokatlan jókedvű feleségét, mialatt szeretetteljesen vizsgálgatta.

— Oh!... Hahaha!... Ernő!... hahaha!... A papa éppen az imént... hahaha!

És ezzel fejecskéjét férje vállaira tette és gyöngy-sor fogait mutogatva, mosolygott rá — megigézően.

A szép álmok elrepültek...

*A szép álmok elrepültek
S csak a való maradt itt.
Rút madár, ki rám borítja
Éjfelete szárnyait.*

*Gonoszszívű és kikaczag
S azt káromja úntalan:
Ami elmúlt, hagyd pihenni,
Vége, vége, vége van!*

Dr. Feleki Sándor.

Csevegés a „Zöld szalon“-ban.

Ismét levelet kapott a Szalon. Egy társunk — tudjátok, az a göndörhaju, kis fekete leányka, aki ott a sarokban szokott mindig ülni, — ir nekünk és tanácsot kér.

— Mily ügyben?

Természetes, hogy sziv ügyben, és még természetesebb, hogy az anyját vádolja be előttünk.

Hja, ezek a mai leányok mind oly rosszul neveltek a tegnapi mamákat.

— Mi a kis leány baja?

Az, hogy két kérője van egyszerre.

(Egy hang, majd több hang: De hisz ez nem baj, hanem boldogság.)

Az nektek, akik türelmetlenek vagytok a várásban, és egy kérőt is szeretnétek látni, de hiszen ezen barátnőm sem busulna, hacsak egy kérője volna, mert egyből választani lehet, hanem válogatni nem.

— Egyiket szereti ő, és a másikat, a mama.

— No no! Nem úgy szereti a mama, hanem férjül látni leányának.

Az érzelmek eltérésének oka az egyszeregy, a rideg számítás, a pénz. Akit a mi kis barátnőnk szeret, az egy „herczig, cukros, aranyos, fess gyerek“, de alig 24 éves, és alig 1400 forint évi jövedelme van a megyénél. De amint kis barátnőnk protegáló hangon írja, még felviheti 2000 forintra is.

Akit a mama szeret, az se nem herczig, nem cukros, aranyos, fess, és nem is gyerek már, hanem 38 éves; de gazdag ember és évi jövedelme meghaladja a 4000 forintot.

A szerelem, és egyszeregy kél egymással harcra. A mama azt mondja, hogy az a hirtelen jött szerelem csak szalmaláng, mely lobot vet, és hirtelen lehamvad.

A mama még azt is mondja, hogy 1400 forintból — pedig az 2800 korona — nem lehet megélni és az első gyomorkorgás, az első kifizetetlen kalapszámla, az első elmaradt nyaralás keservei megannyi rést fognának ütni a szerelem falán. Az a mama még egyebet is mondott: holmi gólyákról, melyek sokkal sürűbben, és gyorsabban repülhetnek be, mint az 1400 forint, fel-

repül 2000 forintra: de ezt az utolsó mondását — higyjétek el — nem értette meg kis barátnőnk.

Természetes, hogy a mama prédikációi alatt és után pityergett a mi duplán megkértkező barátnőnk.

De a mama — talán vigasztalásul, — azután ráduplázott és elkezdett beszélni a másik kérő vagyonáról. Ott nem lesz kifizetetlen kalapszámla; de lesz saját hintó, saját házban fényes lakás, szolgál és eselédssereg, színházban állandó páholy és az a — tudom is én milyen — gólya, ha berepül, nem okoz anyagi gondok miatt fejfájást.

— De mikor én nem a másikat, de az egyiket — akit anyám úgy leszapul, — szeretem csak. Hát a szivnek semmi köze a szerelemhez?

Hát a szerelemnek semmi köze a házassághoz?

És ez a kérlelhetlen mama visszavágott. — Én sem voltam szerelmes apádba, mikor hozzámentem, mégis boldog voltam és vagyok vele huszonegyéve. Azután meg majd megszokod a férjedet. Az ő rokonszenves figyelme hozzá fogja szivedet lánczolni az övéhez és boldog fogsz lenni te is, miként én.

Igy áll kedveseim, kis barátnőnk ügye. Azért fordul kétségbeesett helyzetében szalontársaihoz tanácsért, mert nem tudja, hogy az ő kis, de hevesen dobogó szivecskéjének van-e igaza, avagy a szerelemmel ellentétbe helyezkedő házassági egyszeregynek, melyet mamája állít fel.

Adjunk tehát neki tanácsot — ha tudunk — és most állítsuk fel a phonographot, hogy a véleményeket pontosan megörökítsük részére, de mert az emberi gyarlóság örvend mások baján, és főképp, mert a kis haszontalannak két kérője is van, mikor közületek soknak még egy iczi-piczi sem akadt, — hát büntetésből meghagyjuk kételyeiben még egy hétig. Addig is a viszontlátásra! Pá!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

Szent Istvánnapi körmenet. Ismét körülhordják Szent István király *szent Jobbját*, mely alkalommal ismét százezernyi lélek siet részt venni az ihletteljes körmenetben. Hazánkban valószínűleg egymást érik az országos ünnepek. Koronás atyánk, királyunk 70-ik születésnapjának örömnépe mintegy folytatását léli a Szent Istvánnapi ünnepben.

Vidéki olvasóinknak kedveskedünk azzal, hogy szerkesztőségünk egyik beltagja által lefényképezett pillanatfelvételekben bemutatjuk a magasztos ünnepnek főbb részleteit.

A kis árvák. Az a hét darab selymepelyhű kis jószág, egy rút görény orvtámadása folytán árván maradt. Édesanyjuk nélkül elpusztultak volna a kis árvák, ha a kis Lilike nem állott volna be mostoha-mamának. A Lilike, — amint képünk is igazolja, — úgy igyekszik pótolni az igazi anyát, hogy az árváknak ne legyen panaszuk a mostohára.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Zoltán. A Koldusnő megüti a mértéket. Ezt közölni fogjuk. — **Balog Endre.** Önben van tehetség. Ha türelemmel vár, sorra kerül „A becsületért“. Rövidebbet küldhet addig is. — **N. Katinka.** Nos! Fogadja el az arcképet, de lehetőleg az édes mama előtt. Hiszen már lobot is vetettek. — **Achim.** A véletlen szerencse. Közölve lesz, de türelemmel kell lennie. — **Vig portugál.** Ebből is kilátszanak ama bizonyos „oroszlánkörmök“, de „lassan megyünk messzire“. Ez még nem jöhet. — **Béla.** Gyenge. — **Kozma J.** A kéziratot átvettük. Átolvasás után bővebbet levélben.